

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/18/2017
Identifikačné číslo spisu:	5914010409
Dátum vydania rozhodnutia:	06.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5914010409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci obvineného I. C. pre zločin neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 6. júna 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného I. C. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/79/2016, zo 6. októbra 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného I. C. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T/85/2014, z 25. apríla 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/79/2016, zo 6. októbra 2016 bol obvinený I. C. uznaný vinným zo spáchania zločinu neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona na skutkovom základe, že

v období od presne nezistenej doby mesiaca október 2011 do presne nezistenej doby mesiaca február 2012 dával K. E., konajúcemu za firmu C. - J., L. XXX, P., príkazy na zber, prepravu a uloženie inertného odpadu v objeme 16.928,3 m³, čo predstavuje 22.006,79 ton odpadu v rozsahu 441.932,18 eur na miesto, ktoré na tento účel nebolo určené, a to na pozemky parc. č. Q. o výmere 25.130 m², zastavané plochy a nádvoría, k. ú. O., Q. vo výmere 6.688 m², zastavané plochy a nádvoría, k. ú. O., vedené na LV č. XXXXX k. ú. O., ktorých vlastníkom sú P., a.s., G. X, O. vo vlastníckom podiele 1/1, ďalej na pozemky parc. č. Q. vo výmere 7.308 m², zastavaná plocha a nádvoría, k. ú. O., Q. vo výmere 4.792 m², zastavaná plocha a nádvoría, k. ú. O., vedených na LV č. XXXX, k. ú. O., ktorých vlastníkom bola D., a.s., J. XX, X., vo vlastníckom podiele 1/1 a takéto nakladanie s odpadmi bolo v rozpore s ustanovením § 18 ods. 1, 4 písm. a/, § 19 ods. 1 písm. g/ zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov.

Za to bol obvinenému uložený, podľa § 302 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j/ Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon trestu odňatia slobody obvinenému podmiennečne odložil a zároveň uložil probačný

dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona bolo obvinenému prikázané v skúšobnej dobe na vlastné náklady odstrániť z pozemkov parc. č. Q., Q., Q. v katastrálnom území O., ktoré sú vo vlastníctve P., a.s. a I., s.r.o., E. XX, O., odpad v množstve 16.928,3 m³. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodená strana - I., s.r.o., E. XX, O. bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe, nakoľko určitú časť trestného konania nemal obhajcu, hoci ho mal mať. Súdy nesprávne posúdili zistený skutok, keď uznali obvineného za vinného zo zločinu neoprávneného nakladania s odpadmi, ktorý vôbec nespáchal. Súdy rozhodli napriek dôkaznej núdzi, orgány činné v trestnom konaní zaobstarávali dôkazy, ktoré mali svedčiť iba proti obvinenému a jeho navrhované dôkazy vykonané neboli. Krajský súd sa nesprávne vysporiadal s otázkou, či boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. Svedkovia E., J. ani ďalší nepotvrdili, že obvinený dával príkaz na odvoz odpadu. Taktiež poukázal na fakt, že počas vývozu odpadu došlo v čase, kedy bol na dovolenke v zahraničí. Podnikateľské subjekty, ktoré nakladali s odpadmi v objekte bývalých tehelní boli aj C. - J., kde svedok E. potvrdil, že spoločnosť C. - J. vykonávala odvoz hlíny, búracie práce a drvenie stavebného odpadu, ako aj spoločnosť L., spol. s r.o., pri ktorej z vykonaných dôkazov vyplýva, že Obvodný úrad životného prostredia v Ružomberku rozhodol svojím rozhodnutím zo 4. marca 2013, že spoločnosť L. je zodpovedná za umiestnenie odpadu v rozpore so zákonom o odpadoch v zmysle § 40c ods. 5 zák. č. 223/2011 o odpadoch, pričom uviedol, že odpad pochádza z odstránenia technológie kotolne. Pri definovaní škody sa orgány činné v trestnom konaní a súdy uspokojili s odborným vyjadrením Ing. I. E., ktorý nebol osobou ani oprávnenou ani odborne spôsobilou na vypracovanie odborného vyjadrenia k výške spôsobenej škody v zmysle § 124 a § 126 Trestného zákona. Taktiež neboli zabezpečené listinné dôkazy, a to účtovné a ďalšie doklady jednotlivých spoločností, ktoré pôsobili v jednotlivých časoch v areáli bývalej tehelne, a z ktorých by bolo zistené, na akom zmluvnom základe vykonávali nakladanie s odpadmi a v akom rozsahu došlo k nakladaniu s týmto odpadom. Krajský súd sa dostatočne nevysporiadal ani s prípadným posúdením skutku podľa zákona 514/2008 Z. z. o nakladaní s odpadom z ťažobného priemyslu. Na záver navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/79/2016, zo 6. októbra 2016 a taktiež zrušil aj rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T/85/2014, z 25. apríla 2016. Zrušil aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Ružomberok prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok, ktorá uviedla, že skutkový stav bol riadne zistený a preukázaný, pričom neexistovali žiadne pochybnosti, že skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho obvinený I. C.. Jeho právo na obhajobu porušené nebolo a už vôbec nie zásadným spôsobom. Predmetom obžaloby bolo obdobie neoprávneného nakladania s odpadmi vymedzené takto: „od presne nezistenej doby mesiaca október 2011 do presne nezistenej doby mesiaca február 2012“, preto námietka obvineného, že bol na dovolenke v zahraničí a vtedy došlo k vývozu odpadu je irelevantná. Obvodný úrad životného prostredia Ružomberok rozhodnutím č. OH 2013/00014-26 zo 4. marca 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. marca 2013, určil osobu zodpovednú za umiestnenie inertného odpadu spoločnosť V., s.r.o. J., ktorej konateľom bol obvinený I. C.. Ing. I. E. vo svojom odbornom vyjadrení neurčoval výšku škody spôsobenej na životnom prostredí, ako sa mylne domnieva obvinený, pretože žiadna škoda nebola spôsobená, ale bol len ustálený rozsah nakladania s odpadmi na 441 932,18 €, čo predstavuje len znak skutkovej podstaty trestného činu. Na záver prokurátorka navrhla dovolaciemu súdu dovolanie obvineného I. C. podľa § 392 ods. 1 Trestného

poriadku zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného I. C. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

Najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca (v mene obvineného), že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv

jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného I. C. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený I. C..

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerespektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Ďalej obvinený namietal, že po určitú časť trestného konania nemal obhajcu, hoci ho mať mal. K tejto námietke dovolateľa je potrebné uviesť, že 28. októbra 2013 vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Ružomberok podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie I. C. pre zločin neoprávneného nakladania s odpadmi (č. l. 8), pričom si obvinený I. C. predmetné uznesenie o vznesení obvinenia prevzal 30. októbra 2013 (viď doručenkú č. l. 17). V ten istý deň, teda 30. októbra 2013, si zvolil JUDr. Jozefa Škerdu za svojho obhajcu (č. l. 16) a preto nemožno prihliadať na námietku obvineného, že boli určité úkony trestného konania vykonávané bez toho, aby mal svojho obhajcu, hoci ho mať mal, nakoľko od vznesenia obvinenia obhajcu mal a žiadne úkony od vznesenia obvinenia po zvolenie obhajcu vykonané neboli.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití

iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Po analýze dovolania obvineného I. C. dovolací súd ustálil, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Jeho námietky smerujú proti odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu tak, že odvolací súd sa nezoberal jeho vlastným hodnotením dôkazov ako ani dôkazmi, ktoré predložil. Skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nie je naplnením zákonného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd ako súd dovolací, reagujúc na viaceré námietky uvedené v dovolaní o tom, že odvolací súd stroho odôvodnil svoje rozhodnutie poznamenáva, že v zmysle § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Aj napriek tomu nad rámec nevyhnutného poznamenáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojínštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Ako uvádza obhajoba v písomných dôvodoch dovolania, krajský súd konštatoval, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vykonané dôkazy vyhodnotil správne. S jeho právnymi námietkami sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Tie veci, ktoré krajský súd považoval za nesprávne napravil vo svojom rozsudku. Treba však podotknúť, že nešlo o otázku viny, lebo tá bola preukázaná, ale o otázku uloženého trestu, kde sa stotožnil s podanými odvolaniami a rozsudkom napravil nedostatok okresného súdu.

Taktiež sa nemožno stotožniť s námietkou obvineného, ktorý vidí dovolací dôvod v tom, že v jeho konaní absentuje niektorý znak skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, resp. prečo Krajský súd v Žiline neposudzoval skutok podľa zákona 514/2008 Z. z. o nakladaní s odpadom z ťažobného priemyslu. Dovolací súd poukazuje na fakt, že podľa zákona č. 514/2008 o nakladaní s odpadom z ťažobného priemyslu sa nemohol krajský súd zaoberať, nakoľko pri činnosti, ktorú vykonával obvinený v areáli bývalej tehelne, nedochádzalo ku

ťažbe nerastov a taktiež ani nešlo o odpad z ťažobného priemyslu. Obvinený sa nemôže zbaviť trestnoprávnej zodpovednosti poukazom na skutočnosť, že s odpadom nakladali viaceré spoločnosti. Z odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktoré poukázali na výsluchy svedkov J. (č. l. 471), V. (č. l. 474), E. (č. l. 475), E. (č. l. 476), D. (č. l. 500), P. (č. l. 633) jednoznačne vyplynulo, že odpad sa navážal na predmetné parcely na priamy pokyn obvineného, resp. obvinený koordinoval práce v areáli bývalej tehelne a dával príkazy všetkým zúčastneným firmám, čo bolo z hľadiska vyvedenia trestnej zodpovednosti voči nemu podstatné. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

K ďalšej námietke dovolateľa, že s odpadmi nakladala spoločnosť L., spol. s r.o., ktorá bola určená ako zodpovedná za umiestnenie odpadu pochádzajúceho z technológie kotolne v rozpore so zákonom o odpadoch Obvodným úradom životného prostredia v Ružomberku je potrebné uviesť, že Obvodný úrad životného prostredia v Ružomberku rozhodnutím zo 4. marca 2013, číslo OH 2013/0014-26 rozhodol, že spoločnosť V., s.r.o., v ktorej bol obvinený konateľom, je zodpovedná za umiestnenie odpadu v rozpore so zákonom na pozemkoch Q. parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX a XXXX v k. ú. O., ktorý pochádza z vyčistenia rozostavanej výrobné haly pri hlinisku (č. l. 206). Preto aj táto námietka dovolateľa je irelevantná, ako už správne ustálili sudy nižšieho stupňa.

S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že skutkové okolnosti, obsiahnuté v opise skutku rozsudku súdu prvého stupňa, poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu neoprávneného nakladania s odpadmi podľa § 302 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, z ktorého bol obvinený I. C. uznaný za vinného.

Z uvedených dôvodov je zřejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného I. C. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.